

מסורת הש"ס

(א) ג' הערך ודוקא, (ב) ג' הערך ודוקא, (ג) ג' הערך ודוקא, (ד) ג' הערך ודוקא, (ה) ג' הערך ודוקא, (ו) ג' הערך ודוקא, (ז) ג' הערך ודוקא, (ח) ג' הערך ודוקא, (ט) ג' הערך ודוקא, (י) ג' הערך ודוקא, (יא) ג' הערך ודוקא, (יב) ג' הערך ודוקא, (יג) ג' הערך ודוקא, (יד) ג' הערך ודוקא, (טו) ג' הערך ודוקא, (טז) ג' הערך ודוקא, (יז) ג' הערך ודוקא, (יח) ג' הערך ודוקא, (יט) ג' הערך ודוקא, (כ) ג' הערך ודוקא.

הגהות הב"ח

(א) ג' הערך ודוקא, (ב) ג' הערך ודוקא, (ג) ג' הערך ודוקא, (ד) ג' הערך ודוקא, (ה) ג' הערך ודוקא, (ו) ג' הערך ודוקא, (ז) ג' הערך ודוקא, (ח) ג' הערך ודוקא, (ט) ג' הערך ודוקא, (י) ג' הערך ודוקא, (יא) ג' הערך ודוקא, (יב) ג' הערך ודוקא, (יג) ג' הערך ודוקא, (יד) ג' הערך ודוקא, (טו) ג' הערך ודוקא, (טז) ג' הערך ודוקא, (יז) ג' הערך ודוקא, (יח) ג' הערך ודוקא, (יט) ג' הערך ודוקא, (כ) ג' הערך ודוקא.

גליון הש"ס

ג' הערך ודוקא, (א) ג' הערך ודוקא, (ב) ג' הערך ודוקא, (ג) ג' הערך ודוקא, (ד) ג' הערך ודוקא, (ה) ג' הערך ודוקא, (ו) ג' הערך ודוקא, (ז) ג' הערך ודוקא, (ח) ג' הערך ודוקא, (ט) ג' הערך ודוקא, (י) ג' הערך ודוקא, (יא) ג' הערך ודוקא, (יב) ג' הערך ודוקא, (יג) ג' הערך ודוקא, (יד) ג' הערך ודוקא, (טו) ג' הערך ודוקא, (טז) ג' הערך ודוקא, (יז) ג' הערך ודוקא, (יח) ג' הערך ודוקא, (יט) ג' הערך ודוקא, (כ) ג' הערך ודוקא.

הגהות מהר"ב

ג' הערך ודוקא, (א) ג' הערך ודוקא, (ב) ג' הערך ודוקא, (ג) ג' הערך ודוקא, (ד) ג' הערך ודוקא, (ה) ג' הערך ודוקא, (ו) ג' הערך ודוקא, (ז) ג' הערך ודוקא, (ח) ג' הערך ודוקא, (ט) ג' הערך ודוקא, (י) ג' הערך ודוקא, (יא) ג' הערך ודוקא, (יב) ג' הערך ודוקא, (יג) ג' הערך ודוקא, (יד) ג' הערך ודוקא, (טו) ג' הערך ודוקא, (טז) ג' הערך ודוקא, (יז) ג' הערך ודוקא, (יח) ג' הערך ודוקא, (יט) ג' הערך ודוקא, (כ) ג' הערך ודוקא.

לענין רש"י

ג' הערך ודוקא, (א) ג' הערך ודוקא, (ב) ג' הערך ודוקא, (ג) ג' הערך ודוקא, (ד) ג' הערך ודוקא, (ה) ג' הערך ודוקא, (ו) ג' הערך ודוקא, (ז) ג' הערך ודוקא, (ח) ג' הערך ודוקא, (ט) ג' הערך ודוקא, (י) ג' הערך ודוקא, (יא) ג' הערך ודוקא, (יב) ג' הערך ודוקא, (יג) ג' הערך ודוקא, (יד) ג' הערך ודוקא, (טו) ג' הערך ודוקא, (טז) ג' הערך ודוקא, (יז) ג' הערך ודוקא, (יח) ג' הערך ודוקא, (יט) ג' הערך ודוקא, (כ) ג' הערך ודוקא.

רבינו גרשום

ג' הערך ודוקא, (א) ג' הערך ודוקא, (ב) ג' הערך ודוקא, (ג) ג' הערך ודוקא, (ד) ג' הערך ודוקא, (ה) ג' הערך ודוקא, (ו) ג' הערך ודוקא, (ז) ג' הערך ודוקא, (ח) ג' הערך ודוקא, (ט) ג' הערך ודוקא, (י) ג' הערך ודוקא, (יא) ג' הערך ודוקא, (יב) ג' הערך ודוקא, (יג) ג' הערך ודוקא, (יד) ג' הערך ודוקא, (טו) ג' הערך ודוקא, (טז) ג' הערך ודוקא, (יז) ג' הערך ודוקא, (יח) ג' הערך ודוקא, (יט) ג' הערך ודוקא, (כ) ג' הערך ודוקא.

סדר תעניות אלו פרק שלישי תענית

כב.

לפני כריכיהו. רבנן לציסקתרי דלכא אומנא ואייתניהו לשוקא לזניניהו: אמרו ליה. ללכא אומנא לשיימניהו מר וזכ לן דמיינהו. והיו צורקין אותו אם יחדש בגולנין או אם יהא שם אותם פחות מכדי דמיינהו: צמאי חדשנין. כשלקחמס: וכסיפא. לכו מילתא למימר לי ללכת ליתן אותם והיה אתו למיגני גבאי למיעבד כולי האי: לשקלינהו מר. שלח היינו רוצין ללכא לנסותך: חלשא דעסיב דרכא אדאכני. דלכרצא לא אחי שלמא חלש דכיפורי יומא דכיפורי ולאכני כל מעלי שבתא: אכולא כרכא. על כל בני עירך: רב צורקא חוואה. שהיה מני חחאי: דני לפט. מקום: א"ל. רב צורקא חלשיו מי איכא צהאי שוקא כו': מסאני אומני. מנעלים שחורים (ו) שלח כמנהג היהודים: ולא רמי חוטא. לא הטיל צליט צנליטו: אמר ליה. צורקא חלש בר עלמא דלתי הוא: קרא ליה. רב צורקא להווא גברא: ונדוקא. שומר צית האסורין (ט): רמינא פוריאי כו'. מטיל אני מטתי צין אנשים לנשים: דיהצי נכרים עינייהו עלה. צעלי צית האסורין: איסרמי נערה כו'. דהווא צית הסוחר: דודיא דחמרא. שמרים של צין האדומים כדס: צעלינא. צבולי בגדיה: דיספא. דרך נשים לה ומאוסה היא והוא לשון פרסי: אמר ליה. חלשיו לרב צורקא הני נמי בני עלמא דלתי יניהו: דחוי. שמחים ומשמחים בני אדם: טרינא. צמילי דצימחא צינייהו: עד דעבדי שלמא. (י) שהן דברים שאלם אוכל פירומינא צבולס הזה והקצין קיימת וכו' הצלח שלום צין אדם לחיכיו: שדפון וירקון. כיון שנראה כל שהוא מתרעין. ומלא תנור דמתנינא להטענות אי נמי מעשה (י) היה כך: כנף אחד. עוף אחד שלם (י) אותו מין כעין כפור כל כנף (בראשית ו): משולחת. מן השמים: צדה אינה משולחת. דהיינו אורחה: ערפה שני בני אדם. ולא חללה חלל אחד מהם ודאי משולחת דכיון דלא היטה רעבה חלל לאחד מאי טעמא קטלה ליה לאידך: שניה אינה משולחת. שמפני הרעב אכלתם. עלתה לגג. רגילין היו להשתמש כל תשמישין צגגות שלח היו משפעים חלל חלקים וסוין והוא הדין לבית שחמיו: עריסה. צבול צלע: הכי קאמר. האי דקמני נראה צעיר כו' הכי קאמר נראה צעיר כגון שנראה ציוס דקסס נראה ציוס משמע אכל צלילה אינה משולחת והאי דקמני נראה ציוס (א) אשה קאי דלס נראה צדה ציוס אינה משולחת: הא עמדה. צדה דלא רתה ולא נחצלה: צדה הסמוכה לאגס. עמדה אינה משולחת דכיון דסמוכה לאגס היינו רציה ולא צרחה צברה אי אחי צתרא עריקא לאגס מיד: צדה שאינה סמוכה לאגס. עמדה משולחת דכיון דלאו מקום רציה הוא וקיימא ודאי משולחת גזירה היא: אגס. מרש"ק צלע: הסמוך לעיר והוא מלא קוים: כי סניא היא. דאידי. כוך קטן של צידים שיחפרו למאכר העופות ואף על גב דלאו צין קצוע הוא ולא היה כישור הוא משולחת: אין צריך לומר חרב שאינו של שום. שמתרעין עליה (י) חלל אפילו חרב של שום העוברת דרך אותו מלכות ליתן להלחם שנקום אחר: וישלח

טרפה שני בני אדם אכילה אחד מהן משולחת. והוא הדין לא חללה אחד מהם משולחת שהיה חלל אחד מהם משולחת דהא חללה שניהם לא היו מטעם משולחת חלל אחד מהם רעבה והא דנקט חלל אחד מהם רעבה הוא דלע"כ חללה אחד מהם חלל אחד מהם משולחת: כמלא

שעתא אסחתינהו מדעתאי לצדקה הוה קא חלשא דעתיה דרבא משום דאביי (ב) אמרו ליה מסתיך דקא מגנית אכולא כרכא ר' ברוקא חוואה הוה שכיח בשוקא דבי לפט הוה שכיח אליהו גביה א"ל * איכא בהאי שוקא בר עלמא דתי א"ל לא אדרכי והכי הוא להווא גברא דהוה סיים מסאני אומני ולא רמי חוטא דתכלתא בגלימיה א"ל האי בר עלמא דתי הוא (ג) רחש בתריה א"ל מאי עובדך א"ל זיל האידנא ותא למחר למחר א"ל מאי עובדך א"ל * ונדוקא אנא ואסרנא גברי לחוד ונשי לחוד ורמינא פוריאי בין הני להני כי היכי דלא ליתו לירי איסורא כי חוינא בת ישראל דיהבי נכרים עלה עינייהו מסרנא נפשאי ומצילנא לה יומא חד הוות נערה מאורסה גבן דיהבו בה נכרים עינייהו שקלי דורדייא דחמרא ושראי לה בשיפולה ואמרי * דיסתנא היא א"ל מאי טעמא לית לך חומי (ד) ורמית מסאני אומני א"ל עיילנא ונפיקנא ביני נכרים כי היכי דלא לידעו דיהודא אנא כי הוו גזרי גזירתא מודענא להו לרבנן ובעו רחמי ומבטלי לגזירתייהו ומאי טעמא כי אמינא לך אנא מאי עובדך ואמרת לי זיל האידנא ותא למחר א"ל בהדיא שעתא גזרי גזירתא ואמינא ברישא איזיל ואשמע להו לרבנן דלבעי רחמי עלה דמילתא אדרכי והכי אתו הנך תרי * אתי א"ל הנך נמי בני עלמא דתי יניהו אזל לגבייהו אמר להו מאי עובדיכו אמרו ליה אינשי בדוחי אנן מבדחינן עציבי אי נמי כי חוינן בי תרי דאית להו תיגרא בהדייהו טרחינן ועבדינן להו שלמא: על אלו מתרעין בכל מקום כו': ת"ר על אלו מתרעין בכל מקום על השדפון ועל הירקון ועל ארבה וחסיל ועל חיה רעה * ר' עקיבא אומר על השדפון ועל הירקון בכל שהוא * ארבה וחסיל אפילו לא נראה בא"י אלא כנף אחד מתרעין עליה: ועל חיה וכו': ת"ר חיה רעה שאמרו בזמן שהיא משולחת מתרעין עליה אינה משולחת נראית בעיר משולחת בשדה אינה משולחת ביום משולחת בלילה אינה משולחת שני בני אדם ורצתה אחריהן משולחת * נחבאת מפניהן אינה משולחת טרפה שני בני אדם ואכלה אחד מהן משולחת אכלה שניהן אינה משולחת עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה משולחת הא גופה קשיא אמרת נראית בעיר משולחת לא שנא ביום ולא שנא בלילה והדר אמרת ביום משולחת בלילה אינה משולחת לא קשיא: הכי קאמר נראית בעיר ביום משולחת בעיר בלילה אינה משולחת אי נמי בשדה [אפילו] ביום [אינה] משולחת (בשדה בלילה אינה משולחת) ראתה שני בני אדם ורצתה אחריהן משולחת הא עומדת אינה משולחת והדר אמרת נחבאת מפניהן אינה משולחת הא עומדת משולחת לא קשיא * כאן בשדה הסמוכה לאגס כאן בשדה שאינה סמוכה לאגס טרפה שני בני אדם כאחד ואכלה אחד מהן משולחת שניהם אינה משולחת והא אמרת אפילו רצתה אמר רב פפא * כי תני ההיא באגמא: גופא עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה משולחת פשימא אמר רב פפא * ככוכי דצידי: על החרב וכו': ת"ר חרב שאמרו אינו צריך לומר חרב שאינו של שום אלא אפילו חרב של שום שאין לך חרב של שום יותר מפרעה נכה ואעפ"כ נכשל בה המלך יאשיהו שנאמר וישלח

דאכלה אין רתה לא צאגס (ט) דכיון דהיינו דוכתה סמכה אדעתה ורהטא אצמרייהו: ככוכא דאידי. כוך קטן של צידים שיחפרו למאכר העופות ואף על גב דלאו צין קצוע הוא ולא היה כישור הוא משולחת: אין צריך לומר חרב שאינו של שום. שמתרעין עליה (י) חלל אפילו חרב של שום העוברת דרך אותו מלכות ליתן להלחם שנקום אחר: וישלח

וישלח

עין משפט גר מצוה

כא א"מ מ"פ מהלכות תעניות כ"י טו"ע: א"מ מ"פ טקט טקט ט: כב ב ג ד ה ו מ"י טס הלכה ז טו"ע ט: טקט ט: כב ז מ"י טס הלכה ד טו"ע טס טקט ט: א:

רבינו חננאל

רבא מנא זכותיה אכולא כרכא. אי ליה רב ברוקא לאליהו. הראני אדם שהוא מבני העולם הבא, אי ליה זה, הך אחורי שאלו, אמר לו שומר האסורים אני ואסרנא גברי לחוד ונשי לחוד, ולא רמינא עציבי כי היכי דלא לירגשו דאנא יהודאי, וכי שמענא דגזירה על ישראל, חלל אחד מהם משולחת דהוה סיים מסאני אומני ולא רמי חוטא דתכלתא בגלימיה א"ל האי בר עלמא דתי הוא (ג) רחש בתריה א"ל מאי עובדך א"ל זיל האידנא ותא למחר למחר א"ל מאי עובדך א"ל * ונדוקא אנא ואסרנא גברי לחוד ונשי לחוד ורמינא פוריאי בין הני להני כי היכי דלא ליתו לירי איסורא כי חוינא בת ישראל דיהבי נכרים עלה עינייהו מסרנא נפשאי ומצילנא לה יומא חד הוות נערה מאורסה גבן דיהבו בה נכרים עינייהו שקלי דורדייא דחמרא ושראי לה בשיפולה ואמרי * דיסתנא היא א"ל מאי טעמא לית לך חומי (ד) ורמית מסאני אומני א"ל עיילנא ונפיקנא ביני נכרים כי היכי דלא לידעו דיהודא אנא כי הוו גזרי גזירתא מודענא להו לרבנן ובעו רחמי ומבטלי לגזירתייהו ומאי טעמא כי אמינא לך אנא מאי עובדך ואמרת לי זיל האידנא ותא למחר א"ל בהדיא שעתא גזרי גזירתא ואמינא ברישא איזיל ואשמע להו לרבנן דלבעי רחמי עלה דמילתא אדרכי והכי אתו הנך תרי * אתי א"ל הנך נמי בני עלמא דתי יניהו אזל לגבייהו אמר להו מאי עובדיכו אמרו ליה אינשי בדוחי אנן מבדחינן עציבי אי נמי כי חוינן בי תרי דאית להו תיגרא בהדייהו טרחינן ועבדינן להו שלמא: על אלו מתרעין בכל מקום כו': ת"ר על אלו מתרעין בכל מקום על השדפון ועל הירקון ועל ארבה וחסיל ועל חיה רעה * ר' עקיבא אומר על השדפון ועל הירקון בכל שהוא * ארבה וחסיל אפילו לא נראה בא"י אלא כנף אחד מתרעין עליה: ועל חיה וכו': ת"ר חיה רעה שאמרו בזמן שהיא משולחת מתרעין עליה אינה משולחת נראית בעיר משולחת בשדה אינה משולחת ביום משולחת בלילה אינה משולחת שני בני אדם ורצתה אחריהן משולחת * נחבאת מפניהן אינה משולחת טרפה שני בני אדם ואכלה אחד מהן משולחת אכלה שניהן אינה משולחת עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה משולחת הא גופה קשיא אמרת נראית בעיר משולחת לא שנא ביום ולא שנא בלילה והדר אמרת ביום משולחת בלילה אינה משולחת לא קשיא: הכי קאמר נראית בעיר ביום משולחת בעיר בלילה אינה משולחת אי נמי בשדה [אפילו] ביום [אינה] משולחת (בשדה בלילה אינה משולחת) ראתה שני בני אדם ורצתה אחריהן משולחת הא עומדת אינה משולחת והדר אמרת נחבאת מפניהן אינה משולחת הא עומדת משולחת לא קשיא * כאן בשדה הסמוכה לאגס כאן בשדה שאינה סמוכה לאגס טרפה שני בני אדם כאחד ואכלה אחד מהם משולחת שניהם אינה משולחת והא אמרת אפילו רצתה אמר רב פפא * כי תני ההיא באגמא: גופא עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה משולחת פשימא אמר רב פפא * ככוכי דצידי: על החרב וכו': ת"ר חרב שאמרו אינו צריך לומר חרב שאינו של שום אלא אפילו חרב של שום שאין לך חרב של שום יותר מפרעה נכה ואעפ"כ נכשל בה המלך יאשיהו שנאמר וישלח

דאכלה אין רתה לא צאגס (ט) דכיון דהיינו דוכתה סמכה אדעתה ורהטא אצמרייהו: ככוכא דאידי. כוך קטן של צידים שיחפרו למאכר העופות ואף על גב דלאו צין קצוע הוא ולא היה כישור הוא משולחת: אין צריך לומר חרב שאינו של שום. שמתרעין עליה (י) חלל אפילו חרב של שום העוברת דרך אותו מלכות ליתן להלחם שנקום אחר: וישלח